

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

14. KVĚTNA 2006

Z obsahu:

Společenství v čase - Tradice

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. dubna 2006
- strana 2 -

Starý příběh o Nábotovi se denně opakuje

Lorenzo Cappeletti
- strana 4 -

Lékaři těla i duše

Alexandra Gaspariová
- strana 6 -

Matka Markéta (2)

Teresio Bosco
- strana 8 -

Odpuštění - božský lék

Dietmar Laubscher
- strana 10 -

Maria, naše Matka

Blahoslavený Aelred,
opat v Rievaulx
- strana 12 -

Arcidiecézní muzeum

Olomouc představí
1000 let duchovní kultury
na Moravě
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (56)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Albrecht Altdorfer: Panna s Dítětem, Muzeum Budapešť

V nové řadě katechezí, započaté před nedávnem, se snažíme pochopit původní záměr, který měl Pán s Církví, abychom lépe pochopili také naše místo, náš křesťanský život ve velkém společenství Církve. Zatím jsme konstatovali, že církevní společenství je založeno a udržováno Duchem Svatým a že je chrání a podporuje apoštolská služba. A toto společenství, které nazýváme Církvev, zahrnuje nejen všechny věřící určité historické doby, nýbrž zahrnuje také všechny časy a všechny generace. Máme zde tedy dvojí univerzalitu: univerzalitu synchronickou – jsme spojeni se všemi věřícími ve všech částech světa –, ale také univerzalitu tzv. diachronickou, tj. patří k nám všechny doby, také věřící z minulosti a věřící budoucnosti tvoří s námi jediné velké společenství. Duch Svatý se projevuje jako garant aktivní přítomnosti tajemství v dějinách, jako ten, kdo zajišťuje jeho realizaci v průběhu staletí. Díky Utěšiteli mohou onen zážitek Zmrtvýchvstalého, který prožilo apoštolské společenství na počátku Církve, prožívat i budoucí generace, neboť se předává a aktualizuje ve víře, v kultu a ve společenství Božího lidu, poutníka v čase. A tak i my nyní ve velikonoční době prožíváme setkání se Zmrtvýchvstalým nejen jako nějakou věc minulosti, ale v přítomném společenství víry, liturgie, života Církve. V tomto předávání pokladů spásy, které vytváří v síle Ducha z křesťanského společenství ustavičnou aktualizaci prvotního společenství, spočívá apoštolská tradice Církve. Nazývá se tak proto, že se zrodila ze svědectví apoštolů a společenství učedníků v době počátků, byla uložena pod vedením Ducha Svatého do spisů Nového zákona a do svátostného života, do života víry. Na ni – na tuto Tradici, která je celá stále aktuální skutečností Ježíšova daru, – se Církvev ustavičně odvolává jako na svůj základ a na svou normu

skrze nepřerušenu posloupnost apoštolské služby.

Univerzalita spásy

Ježíš ještě za svého historického života omezoval své poslání na dům Izraele, ale dával na srozuměnou, že tento dar je určen nejen izraelskému národu, ale celému světu a všem dobám. Zmrtvýchvstalý pak výslovně svědčil apoštolům (srov. Lk 6,13) úkol, aby mu ze všech národů učinili učedníky, a zaručil jim k tomu svou přítomnost a svou pomoc až do konce časů (srov. Mt 28,19n). Univerza-

mě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země (Sk 1,8). A tento příslib, zpočátku neuvěřitelný, se uskutečnil již za života apoštolů: A my jsme svědky těchto událostí a stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kteří ho poslouchají (Sk 5,32).

Rozhodující činnost Ducha Svatého

Je to tedy Duch Svatý, který skrze vkládání rukou a modlitbu apoštolů posvěcuje a vysílá nové misionáře evangelia (tak např. Sk 13,3n; 1 Tim 4,14). Je zajima-

teriální předávání toho, co bylo na počátku uděleno apoštolům, ale je to účinná přítomnost Pána Ježíše ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, který v Duchu Svatém vede a provází společenství, které si shromáždil.

Živá řeka

Tradice je společenství věřících kolem legitimních pastýřů v průběhu dějin, společenství, které Duch Svatý živí a zajišťuje spojitost mezi apoštolskou zkušeností víry, jak ji prožívalo prvotní společenství učedníků, a aktuálním prožíváním Krista v jeho Církvi. Jinými slovy tradice je organická kontinuita Církve, svatý chrám Boha

Společenství v čase - tradice

lita spásy navíc vyžaduje, aby se památka Velikonoc slavila v dějinách bez přerušeni až do Kristova slavného návratu (srov. 1 Kor 11,26). Kdo bude aktualizovat spásnou přítomnost Pána Ježíše skrze službu apoštolů – hlav eschatologického Izraele (srov. Mt 19,28) – a skrze celý život lidu Nové smlouvy? Odpověď je jasná: Duch Svatý. Skutky apoštolů – jako pokračování záměru Lukášova evangelia – představují živě vzájemné pronikání Ducha, těch, kteří byli poslání Kristem, a společenství, které oni shromáždili. Díky působení Utěšitele mohou apoštolové a jejich nástupci uskutečňovat v čase poslání přijaté od Krista: *Vy jste toho svědky. A já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec... (Lk 24,48n). Ale až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalé-*

vé pozorovat, že zatímco v některých úryvcích se mluví o tom, že Pavel ustanovil v Církvi kněze (srov. Sk 14,23), jinde se tvrdí, že je to Duch Svatý, který ustanovuje pastýře stáda (srov. Sk 20,28). Činnost Ducha a činnost Pavlova se tedy hluboce prostupují. V hodině slavnostních rozhodování o životě Církve je Duch Svatý přítomen, aby ji vedl. Tuto přítomnost Ducha jakožto vůdce je cítit zvláště na koncilu v Jeruzalémě, v jehož závěrečných slovech zaznívá tvrzení: *Rozhodli jsme, Duch Svatý a my... (Sk 15,28)*. Tato trvalá aktualizace aktivní přítomnosti Pána Ježíše v jeho lidu, kterou působí Duch Svatý a která je v Církvi vyjádřena skrze apoštolskou službu a bratrské společenství, to je to, co se v teologickém smyslu rozumí pod termínem tradice: není to prostě ma-

Otce, vybudovaný na základech apoštolů a zpevněný nárožním kamenem Kristem skrze oživující působení Ducha: *Proto už nejste cizinci a přistěhovanci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádř. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý Boží chrám v Pánu. V něm jste i vy budování působením Ducha v Boží přibýtek (Ef 2,19-22)*. Díky tradici, zaručené službou apoštolů a jejich nástupců, dospívá voda života tryskající z boku Kristova a jeho krev ke všem lidem všech dob. Tak se tradice a trvalá přítomnost Spasitele dostává i k nám, vykupuje nás a posvěcuje v Duchu skrze službu jeho Církve ke slávě Otce.

V závěrečném shrnutí můžeme tedy říct, že tradice není předávání věcí nebo slov, sbírka mrtvých věcí. Tradice je živá řeka, která nás spojuje s počátky, živá řeka, ve které jsou počátky stále přítomny. Velká řeka, která nás vede až k přístavu věčnosti. A je-li tomu tak, pak v této živé řece se stále znovu uskutečňuje Pánovo slovo, které jsme slyšeli na začátku ze rtů lektora: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.*

Bollettino Vaticano 26. 4. 2006
Mezitaluky redakce Světla

EDITORIAL

Pravda o podstatě Kristovy Církve je základem jediného pravého Bohem ustanoveného náboženství. To, o čem dnes pojednávají odborné traktáty, musel Pán sdělit co nejjednodušším způsobem prostým rybářům. Podobenství o vinném kmeni a jeho ratolestech je významnou součástí tohoto výkladu. Ačkoliv se může zdát, že

zde není ani slovo o nějakém statutu, organizační struktuře či členství, všechno je zde obsaženo, a to způsobem, ze kterého na prvý pohled vystupuje do popředí to nejdůležitější, sama podstata a cíl této božské instituce na zemi: je to život člověka v Bohu a s Bohem. Už sama tato skutečnost je něco, co

Pokračování na str. 13

Míza života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.

Pán tě opět čeká ve Večeřadle. Právě se zde uskutečnil velký zázrak lásky. Ježíš dal svým přátelům za pokrm své tělo a svou krev. To, co před časem ohlásil při rozmnožení chlebě – a setkal se přitom s velkým nepochopením – stalo se nyní skutečností. Protože tak bohatě obdarování učedníci zatím ani nejsou schopni domyslet nesmírnou hloubku tohoto daru, Ježíšovo Srdce se stravuje touhou prožívat toto živé a životodárné společenství s člověkem. Jak jim to má vyložit, když už zbývá jen tak málo času?

Připoj se k jeho hloučku a doprovod ho na cestě do Getseman. Pána to jen potěší, když tě tu uvidí mezi svými. Vždyť nejraději by to velké bohatství svého Srdce sdělil již nyní všem lidem, ale dosavadní zkušenost mu říká, že to bude ještě dlouho trvat, než se dočká v této věci plného porozumění. Proto svěřuje nyní alespoň těm nejměnějším, co je určeno všem. Pros Božího Ducha, aby ses otevřel jeho slovům, jak jen můžeš.

Cesta vede kolem vinice. V měsíčním světle můžeš vidět dlouhé řady keřů připravených přinést novou úrodu. U ohrady jsou uloženy suché ratolesti, které vinař pečlivě ořezal a shromáždil k spálení. Ježíš přerušil chvíli mlčení.

Můj Otec je Vinař. Já jsem vinný Kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce. Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás...

Chápeš, co to znamená? Uvědomuješ si, že tato Pánova slova staví všechno, co jsi dosud slyšel z jeho úst, do zcela nového světla? Všechno dostává novou, nekonečnou dimenzi. A tento nový převratný smysl se týká přímo tebe a celého tvého dalšího života. Ježíš tě zve, aby ses stal živou součástí božského organismu, v kterém koluje jeho vlastní život a kterým chce Bůh zprostředkovat všem lidem ovoce vykoupění.

Pokus se domyslet, jaké ti Ježíš nabízí významání: máš se stát živoucí ratolestí, která bude přinášet božské plody. Budeš-li věčnému Vinaři plně k dispozici, bude na tobě dozrávat ovoce Boží lásky, na které tak toužebně čeká vyhladovělý svět, aby se *chudí najedli do sytosti*.⁽¹⁾ Bůh tě zve ke spojení tak důvěrnému, že se stává vzájemným splynutím: ty máš být zcela v Ježíši a Ježíš v tobě.

Je tu jedna nezbytná podmínka tohoto tak dokonalého vzájemného spojení: **zůstanou-li v tobě jeho slova**. Jen ten, *kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm*. Ježíšova slova jsou tedy oním bezpečným návodem a způsobem, jak žít opravdu božským životem.

Pán tu však nepoukazuje na to či ono přikázání, chce, aby v tobě zůstala *jeho slova*, celý a neporušený duch jeho evangelia. To je konečný cíl, k němuž je zaměřeno vše, co Ježíš celá tři léta hlásal. Vtělené Slovo nám nepřineslo soustavu pouček a pravidel, která mistr svěřuje svým žákům jako návod, podle kterého se mají řídit. Ježíšovo náboženství spočívá ve velkém tajemství, jak může člověk **žít v Bohu a s Bohem**. Uvaž, jak daleko od skutečnosti a pravdy jsou všechny představy Boha, podle kterých tě jen omezují svými příkazy a zákazy a zdálky číhá na tvé přestupky, aby tě mohl trestat.

Jestliže přijímáš významání stát se živou a plodnou ratolestí, potřebuješ také Otcův očistný nůž. Nemusíš se ho bát. Přiblíží se k tobě jen proto, aby ti pomohl. Odstraní všechno, co ti překáží přinášet bohaté a dobré ovoce. Je to nůž lásky. Nedívej se na jeho čepel, ale na ruku, která ho vede. Je to ruka nejlaskavějšího Vinaře, který usiluje o to, aby ho jeho Kmen dokonale oslavoval. Vždyť tímto Kmenem, jehož jsi živou součástí, je jeho vlastní Syn. Když odřezává ratolesti a výhonky, které odumřely, a proto patří *do ohně*, činí tak jen z lásky pro život Kmene a jeho údů, aby byly živé a rodily dobré plody.

Zdá se ti, že by ti působilo větší potěšení přinášet „své vlastní ovoce“? Komu by mohly zachutnat takové scvrklé a trpké plody vzešlé z lidské samolibosti? Skutečně hrozný nejsou tvým výplodem, pocházejí z Kmene, který je zakořeněn v Otcí. Cílem symbiózy Vinař – Kmen – ratolesti je oslava Otce. To je Bohem zvolený proces, při kterém se *posvěcuje Otcovo jméno a přichází jeho Království*, když se zde na zemi *uskutečňuje jeho vůle tak, jak je uskutečněna na nebi*.

Jestliže dojde k úplnému sjednocení a dokonalému splynutí Božího života a tvého života, Boží vůle a tvé vůle, pak ani nemůžeš chtít něco, co by nechtěl Bůh. Můžeš pak opravdu *prosit, oč chceš, a stane se to*. To je tajemství všech velkých divotvůrců. Nedělali nic jiného, než že *přinášeli a přinášejí to nejhojnější ovoce*.

Jak tedy odpovíš na tak významné pozvání? Dej se Pánu k dispozici, aby tě naštipil

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 9,26–31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, chtěl navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s židy mluvícími řecky a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. V té době měla církev pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

2. čtení – 1 Jan 3,18–24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium – Jan 15,1–8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

do svého kmene a zušlechtil tak, abys přinášel hojné ovoce.

Má duše bude pro něho žít, mé potomstvo mu bude sloužit, budu vyprávět o Pánu příštímú pokolení.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. Žalm 22; ⁽²⁾ tamt.

Starý příběh o Nábotovi se denně opakuje

Byl jednou jeden muž jménem Nábót. Měl vinici v Jisreele vedle paláce samařského krále Achaba. Tato vinice vzbudila královu závist. Aby ji získal, činil král Nábotovi různé nabídky, ale Nábót je odmítal: „Bůh uchovej, abych ti dal dědictví po svých otcích.“ Král byl ve své pýše uražen. Jeho manželce Jezebele neušla jeho špatná nálada, a proto mu slíbila, že mu Nábótovu vinici opatří. Poručila starším, aby opatřili dva věrohodné svědky, kteří by Nábota veřejně obvinili, že se dopustil urážky Boha a krále. Řečeno, provedeno. Nábót byl ukamenován a král Achab získal jeho vinici. Tento příběh z 1. knihy královské není žádná pohádka. Je sice starý (9. století před Kr.), ale opakuje se každodenně: *Historia Nabuthae tempore vetus, usu quotidiana. Nábótův příběh je podle času starý, v praxi každodenní*, říká sv. Ambrož ve svém díle *De Nabuthae*, které je pojmenováno podle chudáka, který se náhle dostal do rozporu s panovníkem své doby.

„Achab nepřišel na svět jen jednou, denně se rodí Achab a nikdy nevymře. Počet lupičů je větší než počet oloupených. Nejen chudý Nábót byl usmrčen, denně jsou Nábótové utlačováni, denně je usmrčen někdo chudý“ (1,1). Abychom byli poctiví, nechceme navzdory zvědavosti tvrdit, že se Nábótův příběh denně opakuje. Když uvážíme, co se děje dnes, abychom lépe porozuměli tomu, co se stalo tehdy, chceme mít před očima to, co viděl Ambrož: postavy a hlasy a nezaměnitelné rysy obličejů Achaba a Nábota z oné doby. Musíme se z obecných a zvláštních důvodů spokojit s rekonstrukcí toho, co nám nabízí dějepisci ve svých spisech, a představit si podle těchto informací Milán z počátku 4. století.

Můžeme vycházet z toho, že celý tehdejší Západ se nacházel v demografické krizi, která v souvislosti s deflační měnovou politikou té doby způsobila všeobecný pokles produktivity, snížení obchodu a zbídačování. Itálie se tehdy skládala ze dvou vikariátů: *Vicariatus Italiae*, který zahrnoval sever Itálie s významnými městy jako Milán, Turín a Ravena, a *Vicariatus Romae*, do něhož pařil střed a jih země a staré hlavní město. Zmíněná krize se týkala hlavně severu, kde žil velký počet tzv. „zahraničních barbarů“. Rozšiřování neproduktivních velkých zemědělských statků na úkor malých rolníků a nestydaté bohatství některých jednotlivců vyvolávalo tehdy veliké pohoršení, přičemž mnoho z nich bylo tehdy již křesťany. Představme si sv. Ambrože. Ambrož byl pragmatický pozorovatel. Nechápal víru jako vzdělávací předmět. Jeho cesta byla od víry k politice a od politiky k víře. Měl sice kulturu v malíčku, ale jako Rodrigo Mendoza táhl za sebou v *Misii* ranec galanterního zboží a nechtěl se ho zbavit, tak byl Ambrož zatížen starou rétorikou, skrze kterou se stal velkým. Dokázal postavit proti sobě dva autory, aby zachránil „poklad víry“. Když se dva prou, třetí vyhrává.

Vraťme se však k jeho Nábotovi, který obsahuje na první pohled sociální motiv. Tím skutečně chudým je boháč nebo také naopak. Boháče je ve skutečnosti k politování chudý, protože baží po něčem, co patří jinému.

Ženy na poli

Jeho závistivost nezná ochotu k pokoře, nýbrž žár žádostivosti (2,8). Jedná se o jednu z forem bláznovství. Stejně tak bláznivá je zlost Achaba, když mu Nábót odmítl odevzdat vinici, takže nejí a nespí. Zcela jiný je půst chudého, „který nic nemá a nikoliv dobrovolně a jen pro Boha, nýbrž z nezbytnosti se postí“ (4,16).

Sv. Ambrož, mozaika z 5. stol., Milán

Ale to ještě není to největší bláznovství. Ještě bláznivější je, že boháč vlastně nechce vlastnit, nýbrž vyloučit druhého z vlastnictví. To vedlo již tehdy k ničivým hospodářským výsledkům. A dnes tomu není jinak. Boháče říká: „Zatímco já čekám, že ceny porostou, odložil jsem obvyčej praktikovat bliženskou lásku. Kolika chudým jsem svým obilím mohl v minulém roce zachránit život? Obnos, který se nepočítá v penězích, ale v milosti, mě mohl udělat šťastnějším. Lakomce vždy ruinuje přebytek zboží, protože vede k poklesu cen potravin. Zatímco vysoký výnos přispívá všem k jejich blahu, z nouze a hladu mají výhodu jen lakomci. Ti mají větší radost z vysokých cen než z přebytku zboží a vlastní raději to, co musí vyhodit, než to, co spolu se všemi mohou prodat“ (7,33.35). Boha-

ti se domnívají, že jen oni mají právo na život. ale to odporuje přírodě. „Proč vyháníte toho, s kým máte stejnou přirozenost, a pokládáte se za jedině, kdo má přirozenost? Země byla stvořena jako všeobecné dobro pro všechny, pro bohaté i pro chudé“ (1,2).

V padesátých a šedesátých letech rozbourilo toto dílo pro svůj obsah city a postaralo se o četné diskuze. *De Nabuthae* se objevilo dokonce na titulní stránce komunistických novin *Unità* a několik dnů později hovořil *Osservatore Romano* na první stránce o „teologickém komunismu sv. Ambrože“. Svoboda, jakou si tehdy vatikánské noviny dovolily uprostřed studené války, byla obdivuhodná. Sv. Ambrož však ve svém díle *De Nabuthae* vyjadřuje to pojetí, které vždy zdůrazňovaly texty sociální encykliky *Rerum novarum* Lva XIII.: Vlastnictví musí stát ve službách obecného blaha. Nebo jak říká sv. Ambrož v *De officiis* (1,28, 132) výslovně: „Jak se říká, stoikové tvrdili, že všechny stvořené věci na světě jsou dány všem lidem k dispozici a lidé jsou stvořeni jako navzájem si rovní, aby si totiž mohli navzájem pomáhat.“ Jinými slovy: Ambrož si nenárokují novou kulturní originalitu v zacházení s vlastnickou otázkou, nýbrž poukazuje přímo na to, co je jak politickým, tak křesťanským cílem: rozdělení statků mezi bohatými a chudými takovým způsobem, aby mohly být užitečné jak pro bohaté, tak i pro chudé. „Věci jsou dobré, když je dáš chudému. Tak si děláš z Boha dlužníka, jako bys jemu prokázal skutek zbožnosti. Věci jsou dobré, když otevřeš stodoly spravedlnosti, takže se stanou chlebem pro chudé, životem pro ty, kdo trpí nouzí, očima pro slepé a otcem pro sirotky. Máš něco, čím bys mohl udělat něco dobrého? Tak proč se bojíš? (...) Podívej se, který dlužník ti dě-

kuje: »Rty spravedlivého chválí toho, kdo velkodušně rozděluje chléb, a budou dosvědčovat jeho dobrotu.« Milost působí, že Bůh Otec se stává tvým dlužníkem, který jako dlužník dobrého věřitele zaplatí s úroky za pomoc, kterou obdržel chudák. Milost způsobí, že tvým dlužníkem bude Syn, ten, který řekl: »Byl jsem hladový, a dali jste mi najíst; měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem cizinec, a přijali jste mě, byl jsem nahý, a oděli jste mě.« Protože říká, že co dáme tomu nejmenšímu, bylo dáno jemu“ (7,36-37; 14,59).

Bohatý má však na toto pozvání jiný názor. Soudí, že na chudém spočívá Boží prokletí, a proto nemá smysl mu něco dávat. Aniž bychom o této námitce dlouho diskutovali, odpovídá Ambrož: „Nejednej podle toho, co druhý zaslouží. Milosrdenství rozděluje obyčejně nikoliv podle zásluh, nýbrž spěchá na pomoc v nouzi, pomáhá chudým a nezkoumá, kdo je spravedlivý.“ Protože Ambrož ví, že dychtění po vlastní spravedlnosti je východiskem strašné spirály, která vede dokonce k vraždě. „Jsi smutný, protože chceš zjistit míru spravedlnosti, abys neoloupil druhého: Já (a nyní mluvím bohatý Achab) mám svá práva, mám své zákony. Pomlouvám, abych vykořisťoval, a aby bylo jmění chudého uloupeno, je postižen jeho život. (...) S jakou jasností je zde popsáno jednání bohatých! Jsou smutní, protože neoloupili jmění druhých. Zřikají se jídla a postí se, nikoliv aby přemohli hřích, nýbrž aby se snažili dopustit zločinu. Můžeš vidět, jak horlivě, pokorně a vytrvale přicházejí do kostela, aby si zasloužili úspěch pro svůj zločin“ (9,41; 10,44). Bohoslužba však nestačí, aby unikli před hrozcím mečem, který se zvedá nad bohatými. „Na základě strašné smrti, kterou připravil jiným, je sám odsouzen zaplatit vlastní strašnou smrtí“ (11,48). Jak jsme viděli, není jeho zbožnost pravá zbožnost, nýbrž „kr-

vavá žádostivost“ – *cruenta luxuries* (11,49), a nebude mu ku prospěchu: „Přineste Bohu své dary, obdarujte ho v osobě chudého, zavažte si ho v osobě nužáka, půjčte mu jako tomu, kdo trpí nouzí, protože za své hanebnosti nemůžete jiným způsobem zadostiučinit. Udělejte si dlužníkem toho, jehož se bojíte jako mstitele“ (16,67).

„Zatímco bohatý může oplakávat své hříchy a rozdávat, může chudý jen prosit: prostě a děkujte Pánu, svému Bohu, vy všichni, kteří mu přinášíte dary, děkujte mu, vy chudí, protože Bůh se nedívá na původ. Ti druzí hromadí bohatství, hrabou peníze a opatrují poklady ze zlata a stříbra; vy, kteří nic jiného nemáte, prostě; prostě, vy kteří máte jen to, co je cennější než zlato a stříbro“ (16,68).

Kristovo dědictví

„*Chudý a slavný Nábót,“ jak se jmenuje výše uvedený článek Osservatore Romano, je však současně něco jiného, není jen obrazem chudých v Izraeli. Ve svém odmítnutí vydat vinici (Bůh uchovej, abych ti přenechal dědictví svých otců) je Nábót také obrazem strážce depositum fidei - pokladu víry. Ve svém boji proti ariánům vzpomíná Ambrož Nábota: „Svatý Nábót hájil své révy za cenu své krve. Když svou vinici nepředal (non tradidit), můžeme my zradit Kristovu Církev? (...) Když on nevydal dědictví otců, můžeme se my vzdát dědictví Kristova? Ať je mi daleko, bych vydal dědictví otců, dědictví Dionýza, který kvůli víře zemřel ve vyhnanství, dědictví Eustorgia, dědictví Mirokla a všech dřívějších svatých biskupů. Moje odpověď byla odpověď biskupa: císař ať si dělá, co je v moci císaře. Může mi vzít spíše život než víru“ (Dopis 75a nebo Contra Auxentium de Basilicis z roku 386).*

Dva pozdější nástupci Ambrože a pozdější papežové chtěli svatého milánského biskupa následovat ve střežení Pánovy vinnice, tzn. v péči o chudé a o poklad

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste měly víc důvěry ve mne a v mého Syna. On z vítězství svou smrtí a vzkříšením a zve vás, abyste skrze mne byly částí jeho radosti. Vy nevidíte Boha, děti moje, ale když se modlíte, budete cítit jeho blízkost. Já jsem s vámi a před Bohem se přimlouvám za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 4. 2006

víry: Pius XI. (Achille Ambrogio Damiano Rati) a Pavel VI. (Giovanni Battista Montini). Oba byli jako Ambrož mužové s velkým vzděláním, oba pocházeli z bohatých rodin, oba pozvedli svůj hlas za chudé jako chudí, oba byli schopni dělat politiku, aniž by sledovali politické cíle. Oba poukázali ve své sociální nauce na svatého Ambrože. Pius XI. upozornil prorockými tóny svatého Učitele v *Quadragesimo anno* na to, že „volný trh bude zlikvidován hospodářskou diktaturou. Za pachtěním po zisku jde v patách úsilí o moc; celé hospodářství se stalo strašným způsobem tvrdé, necitelné a kruté“ (109); že z jednoho pramene vznikly dva rozličné proudy: „na jedné straně národní socialismus, neboli imperialismus, a na druhé straně neméně neblahý internacionalismus neboli mezinárodní imperialismus, vysoké finance, pro které platí jedno jediné řešení: Kde se mi daří dobře, tam jsem doma“ (tamt.). Na začátku encykliky se odvolává na svatého Ambrože, který říká: „Žádná povinnost nejde za povinností děkovaní“ (tamt. 16). Je to ve shodě s trvalou výzvou k modlitbě (neřekl sv. Ambrož „modlete se, vy, kteří máte jen to, co je dražší než zlato a stříbro“?), která není posledním důvodem k úžasné naději, když čteme jeho jiné sociální texty: krátký a dojemný list *Independent charitas*, ve kterém prosí o svátku Andělů strážných 1931 o pomoc pro chudé, ohrožené hladem v nastávající zimě; ne příliš dlouhou encykliku *Charitate Christi impulsi* z května následujícího roku, která je celá věnována modlitbě a skut-

kům pokání: „Co je důstojnějšího než naše modlitba a co odpovídá více klanění osobě hodné toho, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem, člověka Ježíše Krista, než naléhavě si vyprošovat u jediného a živého Boha dar uchování víry?“

Pavel VI., který se štíhlému a vzdělanému Ambrožovi ještě více podobal, pokud je to vůbec možné, chtěl v encyklice *Populorum progressio* v kap. 23 připomenout právě *De Nabuthae*: „Je známo, s jakou rozhodností učili církevní Otcové, jaký mají majetní zaujmout postoj vůči těm, kteří trpí nouzí: »Není to tvůj statek,« říká sv. Ambrož, »se kterým se děláš vůči chudým velkodušný. Dáváš mu jen zpět, co mu patří, protože ty sis jen vzal k svému použití to, co je pro všeobecný užitek. Země je zde pro všechny, ne pouze pro bohaté.« Jako by chtěl říct, že soukromé vlastnictví není bezpodmínečné a neomezené právo. Nikdo není oprávněn podržet si přebytek pouze pro sebe, když nuzným chybí to nejpotřebnější. Jedním slovem: »Právo na vlastnictví nesmí podle původní nauky církevních Otců a velkých teologů nikdy sloužit ke škodě obecného blaha.« Jestliže by mělo dojít ke konfliktu mezi řádným právem jednotlivce a základními potřebami společnosti, je věcí státní moci, aby za aktivní účasti jednotlivců a sociálních skupin hledala řešení.“

Byli tu kdysi chudí a obdivuhodní mužové...

*Z 30giorni 10/1996
přeložil -lš-*

Lékaři těla i duše

Sandra a Thomas Foffovi tvoří mladý lékařský pár. Bydlí v Rakousku. Sedím s nimi v jejich obývacím pokoji, z jehož okna je vidět až do Bratislavy. Sandra se narodila zde v Hainburgu, Thomas je rodilý Videňan. Poznali se během studia na lékařské fakultě.

V Sandřině rodině nehrála vira prakticky žádnou roli. Když byla ještě malá, zašla s ní a její sestrou matka občas do kostela. Ale od 10 let už na mši nechodila.

U Thomase se víra projevovává jen o velkých svátcích a v některých zvycích v adventní době. To trvalo, dokud byli on a jeho bratr ještě malí. Jako na zvláštní zážitek si vzpomíná na biřmování. Když cítil potřebu se modlit, spíše se za to styděl a modlil se jen tajně. Modlitba mu přinášela klid v pohnutých chvílích. Ale to bylo vše.

Během známosti za studentských let se vyznačovali náboženskou vlažností, příznačnou pro mládež jejich věku. Jeden společný přítel však vnesl do jejich života nový smysl. Přicházel z tzv. „svobodné církve“ a vyprávěl jim nadšeně o své víře. Nakonec je zapálil natolik, že mu začali klást otázky o Ježíši a později s ním začali navštěvovat bohoslužby svobodné církve „Vinyard“.

Všechno tam bylo mladé a svěží, včetně hudby, která oslovovala. Nic z toho, s čím mívají dříve jako katolíci těžkosti, tu nebylo. Žádná zpověď, jen přátelský rozhovor s pastorem nebo s dobrým přítelem, ale každý rozhoduje sám za sebe. To nejdůležitější je: obrátit se a žít podle Bible.

O obrácení zatím nic neslyšeli. Nyní se tedy snaží společně orientovat svůj život na Krista. Chodí často na slavnostní bohoslužby slova. Je to pro ně nový začátek ve víře, který vyžaduje zřetelné znamení. Před svědky oznamují 17. května 1996 své ob-

ráčení a nemohou již dále bydlet spolu jako dosud, nejsou ještě sezdáni. Obrácení tedy přináší své plody.

Leccos se jim ve svobodné církvi líbí. „Byla to naše první láska ke Kristu,“ potvrzují oba, ale něco jim také nesedí. Zůstává v nich jakási rozpolcenost. Nemohou se rozhodnout k tomu, aby zcela opustili katolickou církev, jak jim všichni radí, a aby se dali pokřtít, protože, jak jim ostatní tvrdí, křest dítěte je neplatný.

Chtějí mít svatbu katolickou, a to právě ve výroční den svého obrácení. Jedna přítelkyně, učitelka náboženství, jim radí, aby si zašli ke zpovědi k jednomu knězi ze společenství svatého Jana v Marcheggu. Tak dojde po dlouhé době opět ke styku s katolickou církví, což bude mít pro oba trvalé důsledky. Protože když se jim po roce narodí dcera Sára, dají ji pokřtít u bratra Etiena, u kterého byli u zpovědi.

Ale trvá to ještě tři roky, než se definitivně rozejdou se svobodnou církví. Když Sandra čekala druhé dítě, stáli opět před stejnou otázkou: Co dělat? Dát dítě pokřtít v katolické církvi? „Došli jsme k závěru, že se musíme rozhodnout. Tak to dále žít

nemůže: na jedné straně pokřtít dítě po katolicku, a přitom dále chodit na bohoslužby svobodné církve. Měli jsme tehdy vůbec velké problémy. Těhotenství bylo spojeno s těžkostmi a životní podmínky byly katastrofální. Byli jsme hluboce rozervaní. Modlili jsme se, aby se stal zázrak: prosili jsme o znamení, o východisko z naší špatné situace.

Tak jsme se rozhodli, že zajdeme na mši svatou do Marcheggu k bratřím sv. Jana. Po nečekaném večerním setkání se velký problém vyjasňuje. Po rozhovoru s bratry je jasné, že Benjamin bude pokřtěn v katolické církvi.“

Začali se zabývat katolickou církví a jejími dějinami. Sandra vypravuje: „Stále více jsme si zamilovali katolickou církev a její pravdy, které jsme se učili chápat. Čím více člověk ví o církvi, tím více může všechno pochopit. Na této cestě jsme již setrvali.“

I bratři v Marcheggu konstatují, že oba mladí rodiče mají zizeň po Bohu a po pravdě a především velkou lásku k Písmu svatému. Objevili v katolické církvi plnost, kterou dříve neznali.

V posledních letech se vytvořilo velké přátelství mezi mladou dvojicí a bratry sv. Jana. Začnou spolupracovat při večerech Božího Milosrdenství, které se kona-

ji každý první pátek. Tomáš se přiznává: „Mnozí si představují Boha kvůli svému dětství i jiným okolnostem jako příliš přísného. Mají pak s Bohem potíže. Ve večeru Božího Milosrdenství se konají adorace a zpívají se chvály, je příležitost ke svátosti pokání. Cítíme na těchto večerech, jak platí Pánova slova: ‚Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem

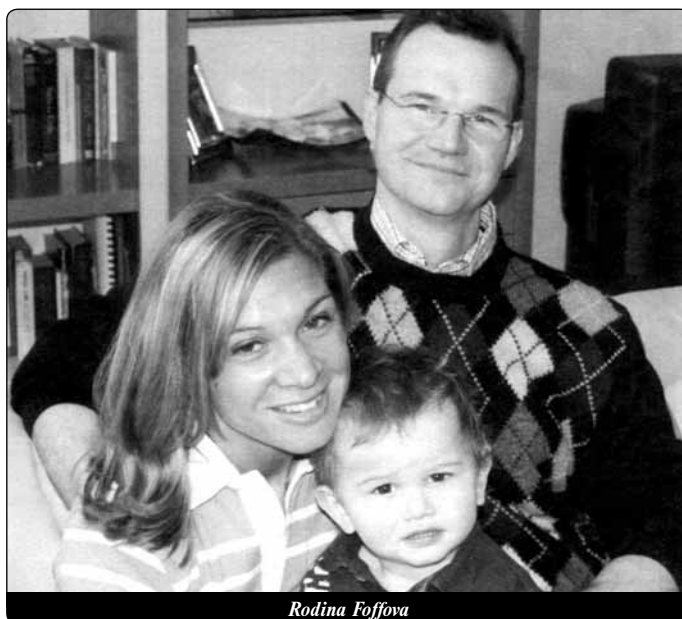
Farní kostel v Marcheggu

já uprostřed nich.‘ Můžeme zde prožívat krásné zážitky. Za všechny, kteří mají nějaký problém, se modlíme ve dvojicích tak, že na ně vkládáme ruce.“

Co zvláštního našli Foffovi v katolické církvi? „To podstatné jsou úkony milosti, svátosti a jejich působení, ty nám dříve scházely. Stále více jsme se přesvědčovali, že svátosti skutečně působí i tehdy, kdy ten, komu se udělují, si toho ještě není vědom, jako třeba novorozené dítě, které přijímá křest. Nebo si vzpomínám na své biřmování. Stále více můžeme konstatovat, že Pán skutečně zasahuje do našeho života.“

Pro Sandru je důležité toto: „Vira v katolické církvi je mnohem milosrdnější. Ve svobodné církvi je v popředí přísný Bůh, kterého musíme poslouchat sami od sebe. Je zde stále cítit jakýsi tlak. O Božím Milosrdenství se zde vůbec nemluví. Ale my jsme přece odkázáni na jeho lásku. Co mě zvláště dojmá, je odpouštějící Kristova láska. Bez něho nemůžeme činit nic.“

Thomas doplňuje: „Možná, že na začátku je přísnost dobrá, ale nesmíme zůstat na povrchu jen u přísné Boží tváře, jinak nemůžeme proniknout k podstatné pravdě o lásce. Bratři jsou pro nás krásným příkladem svým

Rodina Foffova

MÁNIE EMANCIPACE

Mnichovská televizní moderátorka Eva Hermanová obvinila feminismus z toho, že stagnují vztahy mezi pohlavími a Německo vymírá. Podle ní se ženy již několik desetiletí provinují proti přirozenému zákonu, který zajišťuje přežití lidského rodu. Ženy, které vyhlásily boj mužům, jsou dnes u konce svých sil. Jsou unavené svými sebevražednými fantasiemi. My ženy jsme propadly šílenství, že musíme dokázat, jak jsme všeho schopny. Ale „odženštění“ žen vedlo k „odmužštění“ mužů. Ženy, které se upsaly emancipaci, nemají vůbec pojem o tom, co to znamená mít dítě. Žena musí brát vážně svůj podíl na stvořitelském dile. Neznamená to, že by se neměla učit a vzdělávat. Ale všechno má své meze.

POUTNÍ MÍSTO BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

V Kopfingu v rakouské diecézi Linec byl o Neděli Božího Milosrdenství posvěcen velký obraz Božího Milosrdenství. Byly přítomny vystaveny také ostatky sv. Faustyny, které svatyně získala již minulého roku. Na svátek Nanebevstoupení Páně 25. května navštíví toto nové poutní místo diecézní biskup Ludwig Schwarz SDB.

řeholním životem, který působí z kláštera i navenek, skrze jejich kázání a rozhovory. To, co z bratří vyzařuje, je skutečnost, že berou Pána na jedné straně vážně a snaží se s ním být ve shodě svým společným životem a modlitbou, ale on sám na druhé straně je nekonečně milosrdný. V obrácení a ve svátosti pokání můžeme tuto Boží lásku prožívat. Ona nám umožňuje, abychom začínali stále znovu a přemáhali s jeho pomocí své slabosti.“

Pro oba mladé lékaře je snadné, že chtějí tyto kladné zkušenosti s Boží láskou předávat dále. A dělají to především ve své lékařské praxi. I když o své víře nevyzvánějí velkými zvony, nemají na každých dveřích nápis „Ježíš nás miluje“, přesto nenechávají víru za horama. „Využíváme každou příležitost, abychom s lidmi promluvili o víře.“ Je to ve způsobu, jakým s pacienty jednají. Vidí v nich nejen pacienty, ale celého člověka. Nedívají se na ně jen pohledem lékaře, ale snaží se vidět je pohledem Krista. Je pozoruhodné, jak se snaží uvádět lidi k možnostem léčebných, které překračují hranice pouhé medicíny.

Některé nemoci nejsou podminěné jen tělesně. Mnozí lidé trpí depresemi, potřebují duchovní pomoc, duchovní prostředky k uzdravení, i když si toho sami nejsou vědomi. To však rozpoznává lékařský pár a přiměřeně na to reaguje. Opatrně poukazuje na to, že je ještě hlubší cesta k uzdravení a větší Lékař: Bůh. Ty, kteří hledají, zvou k sobě domů a razí jim cestu k prostředkům spásy, ke knězi, ke zpovědi, k Eucharistii, v kterých lidé často nevidí prostředky uzdravení.

Jeden pacient, ateista, který si dělal posměšky z víry, dostal nevy léčitelnou rakovinu a propadl hluboké beznaději. Měl před sebou již jen několik měsíců života. V rozhovoru doma dali Foffovi nemocnému odpovědi na otázky, které se před ním náhle vynořily, např. na to, co ho čeká po smrti. S trpělivostí a láskou

připravovali jeho srdce na opravdové obrácení. P. Jan, jeden ze svatojanských bratří, se nakonec stal jeho duchovním průvodcem. Pacient se začal i se svou ženou modlit, odevzdal svůj život Pánu. Přijal svátost pomazání nemocných a podstoupil operaci. Lékaři se nejdříve domnívali, že nemá šanci na další život. „Snažil všechno utrpení statečně jako světec a vložil je do Ježíšových rukou. Žil ještě rok a půl, často navštěvoval Marchegg a zemřel nakonec v hlubokém míru. Mohli jsme tak být svědky zázračného obrácení,“ zakončil s dojetím své vyprávění Thomas.

Podle soudy P. Jana jsou manželé Foffovi skuteční lékaři pro život. To je zřejmě především ze způsobu, jak doprovázejí ženy, které pomýšlejí na potrat.

„Ženy přicházejí s různými argumenty pro potrat: že jsou ještě se svými partnery příliš mladí, že ještě nemají pevný vztah, mají málo peněz, že chtějí dítě teprve později, že rodiče jsou proti dítěti, že přítel dítě nechce. Mnohé vůbec nemají představu o tom, co je to těhotenství, o dítěti, které v sobě nosí. Kdy začíná život? Je to už člověk? Rozhodnutí k potratu stojí na povrchních důvodech. A přece je něco drží zpět. Pak přicházejí, a chtěly by najít nějakou záruku. Vyložíme jim svůj náhled na téma dí-

tě, narození, rodina a často vydáváme svědectví, proč smýšlíme právě tak: že člověk byl stvořen z lásky a pro věčnost, že život je absolutně cenný a že není žádný opravdový důvod k tomu, aby dítě bylo v mateřském lůně usmrceno. S Boží pomocí je možno těžkosti překonat.“

A významná je i konkrétní pomoc: „Můžeme vždy znovu nabídnout řešení. Někdy rozhovorem s manželem, přítelem nebo s rodiči. Ale po mnoha návštěvách u nás už nebylo této pomoci třeba. Dívka nebo mladá žena sama našla odvahu k potřebnému rozhovoru.“

Jedna dívka byla přesvědčena, že přítel i rodiče jsou proti dítěti. Povzbuzena rozhovorem s lékařkou promluví s rodiči a přítelem a zjistí, že jsou dítětem nadšeni. „Mezitím se vzali a našli si byt. Mladá žena je nyní v 8. měsíci,“ vypráví zářící Sandra.

Jedna starší pacientka, kterou překvapilo těhotenství, se domnívá, že manžel dítě nechce. raději je chce potratit. Nezávisle na tom navštíví lékaře manžela. Má starost o ženu, která by chtěla dítě dát pryč. Zprostředkovaný rozhovor rozptýlí nejistoty na obou stranách. Nyní se oba těší na dítě.

Dotat odvahu k dítěti a k rozhovoru a pomoc k jeho zpro-

středkování je často to nejdůležitější, co mohou tito lékaři udělat. Z jejich tváře je možno vyčíst, že každé zachráněné dítě pokládají za dar pro svůj vlastní život. Nedávno se tato dvojice dovedla, že jedna čtyřicetiletá žena, která neočekávaně otěhotněla, zaslíbila své dítě Panně Marii a odevzdala se Pánu v přesvědčení, že její těhotenství je vůle Boží. Jak podivuhodné potvrzení pro angažovanou dvojici! „To je opravdový balzám pro mou duši,“ říká Sandra Foffová s úsměvem. K tomuto rozhodnutí by ona matka nedospěla, kdyby nevěděla o tom, jaká je víra její lékařky.

„Bez víry bychom asi neměli odvahu takto aktivně zasahovat,“ přiznává Thomas Foff.

Jejich víra je vede také k prokazování finanční pomoci: při stavbě kláštera sester v Marchegg, při zprostředkování kontaktů, při podpoře různých projektů. To je u nich obdivuhodné: jejich křesťanské přesvědčení ovlivňuje všechno jejich jednání. „Pán chce, abychom vždy stáli u něho, a my to děláme. Snažíme se při všech svých slabostech proměňovat svou víru ve slovo a ve skutek. Někdy je to těžké...“ říká Thomas.

A co rodina? Nepřijde při těch aktivitách zkrátka? Foffovi vystupují vždy jako rodina. Je to krásné, jak vychovávají své dvě děti a jak jim předávají svou víru. Jako matka a babička slyším s potěšením, že manželé Foffovi organizují své aktivity tak, aby někdo z nich byl vždy s dětmi.

Jen nerada opouštím tento sympatický pár a doufám, že se opět shledáme, snad v Marchegg.

Zakončím slovy P. Jana: „Sandra a Thomas stojí uprostřed pracovního světa a uprostřed rodinného života. Umění jak ve víře spojovat obojí je činí pravými Kristovými svědky.“

Z VISION 2000 - 2/2006
přeložil-lš

Matka Markéta (2)

„V žebřákově a starém člověku je Bůh“

„V zimě“ - vzpomíná Don Bosco - „často přicházel a klepal na naše dveře žebřák. Všude kolem byl sníh a on prosil, aby se mohl vyspat na seně.“ Než ho Markéta nechala odejít nahoru, dala mu talíř teplé polévky. Potom prohlédla jeho nohy. Mnohokrát to dopadlo špatně. Rozbité škrpály byly děravé a propouštěly vodu i bláto. Druhý pár mu dát nemohla, ale zabalila mu nohy do hader a povázala, jak se dá.

V jednom domku v Becchii bydlel jeden podivín. Byl kdysi bohatý, ale všechno prohrál a skončil v této úplné bídě, ve které je obtížné zachovat si svou vlastní důstojnost. Styděl se prosit o almužnu a často trpěl hladem. Když se to dověděla Markéta, postavila mu přede dveře misku s teplou polévkou. Vzal si jí tak, aby to nikdo neviděl.

K prvnímu svatému přijímání

O Velikonocích 1826 přistoupil Jeník k prvnímu svatému přijímání ve farnosti Castelnovo. Vzpomíná na to:

„Bylo mi jedenáct, když jsem směl přistoupit k svatému přijímání. Protože do kostela bylo daleko, připravovala mě takřka jen moje maminka. V posteli mě posílala denně na katechismus. V den svatého přijímání uprostřed velkého zástupu chlapců a rodičů bylo takřka nemožné zachovat usebranost. Toho dne ráno mi maminka nedovolila s nikým hovořit. Doprovodila mě na mši svatou. Udělala se mnou přípravu i díkyčinění. Ten den jsem se nesměl zabývat materiálními pracemi. Trávil jsem čas četbou a modlitbou. Opakovala mi několikrát tato slova:

»Můj synáčku, pro tebe to byl dnes veliký den. Jsem si jista, že Pán se stal Pánem tvého

srdce. Slib mi, že se vynasnažíš, abys zůstal po celý život dobrý. Od nynějška můžeš chodit často k svatému přijímání, ale nikdy nepřistupuj s hříchem na svědomí. Vždy se upřímně vyzpovídej. Snaž se, abys byl vždy poslušný.

Chod' rád na katechismus, abys slyšel Boží slovo. Ale pro lásku Boží, drž se daleko od těch, kteří vedou špatné řeči: pokládej je za mor.«

Veliký sen

V devíti letech měl Jeník veliký sen, který hluboce poznamenal celý jeho život. Byl na dvoře plném chlapců, kteří kleli a rouhali se. Začal chlapce bít, ale majestátní Pán ho zastavil a řekl mu: „Tyto chlapce si musíš získat dobrotou, nikoliv ranami.“ Když viděl, že je z toho chlapec zmatený, řekl mu: „Dám ti učitelku, která tě naučí, abys byl moudrý.“ Pak spatřil Paní, oděnou do zářivého pláště. Chlapci, kteří klnuli, se stali divokými zvířaty a Paní mu řekla: „To je pole, na kterém máš pracovat. To, co se stane s těmito zvířaty, to máš udělat sými dětmi.“ Jan spatřil, jak se z divokých zvířat stali krotcí beránci. Nechápal to a Paní mu řekla: „Pochopíš to, až přijde čas.“

Při snídani vyprávěl Jeník svůj sen. Všichni se mu smáli,

Matka Markéta

kromě maminky: „Kdoví, zda se nemá stát knězem.“ Don Bosco napsal: „Ten sen mi nikdy nesešel z mysli.“

Pietro Stella, jeden z nejpilnějších badatelů Dona Boska, napsal: „Sen v devíti letech poznamenal celý způsob nazírání a myšlení Dona Boska. A podmínil také počínání matky Markéty. I pro ni byl projevem Boží vůle, jasným znamením kněžského povolání jejího syna.“ V přesvědčení, že Bůh je největším vychovatelem našich dětí, který svým hlasem naznačuje tu nejlepší cestu, snášela pak Markéta námahu a neuvěřitelná pokorování, jen aby umožnila svému synu stát se knězem.

Tři vypůjčené knihy

Stát se knězem a pomáhat chlapcům je krásný sen. Ale k jeho uskutečnění vede obtíž-

ná cesta: je třeba mnoho let chodit do školy. Jak to udělat? Učitelem a kaplanem v Capriglio je Don Lacqua. Zemře jeho služka a Markétina sestra Mariana nastoupí na její místo. Podaří se jí dosáhnout, že se kněz ujme jejího synovce. Markéta vodí Jana do domu dědy Melchiora a zde se zde může tři hodiny dopoledne a tři odpoledne učit „čtení, náboženství a aritmetiku“.

Jan tak navštěvuje v 9 a 10 letech první a druhou třídu obecné školy. Don Lacqua si oblíbil tohoto malého hospodáře, který byl tak žádostivý čtení a studia. O prázdninách mu půjčil tři knihy: *Chudák Guerin*, *Francouzské realie* a *Bertold a Bertolda*. Doufal, že ho tím přivede k četbě za některého dlouhého deštivého večera. Otevřel mu však cestu plnou překvapení. Večer při slabém světle olejové lampičky začne Jan číst Josefovi a nějakému jeho kamarádu, kteří přímo hltají tyto stránky plné obdivuhodných příběhů.

Zpráva, že Jeník předčítá obdivuhodné příběhy, se rychle rozšíří. Don Bosco píše: „Jakmile mě kamarádi uviděli, houfně běželi za mnou..., bylo pro ně velkým potěšením strávit večer tím, že naslouchali bez hnutí *Francouzské realie*...“ Před čtením a po něm se všichni požehnali a pomodlili Zdravas Maria. To bylo v roce 1826. Janovi bylo 11 let.

„Váš syn má zázračnou paměť“

Po třech letech je Janovi 14 a nemá valné vyhlídky, že bude moci ve škole pokračovat, ale ještě jednou pomohl kněz.

Do Murialda přišel starý kněz Don Calosso. Potkal se jednou náhodou s Janem, když se vracel z Buttiglieri, kde se konalo mimořádné kázání. Don Calosso jen tak z žertu požádal Jeníka, aby mu řekl, co bylo na kázání, které nebylo právě lehké, ale Jeník mu ho celé zopakoval z paměti. Překvapený Don Calosso řekl matce Markétě. „Váš syn má zázračnou paměť. Je třeba

Matka Markéta připravuje Jana na první sváté přijímání

ba ho dát studovat.“ Protože věděl, že nevlastní bratr Antonín je proti, řekl: „Dejte mu několik košil a pošlete ho za mnou. Budu ho vyučovat.“

Jan k němu přímo letí. Napsal: „Poznal jsem, že potřebuji stálého vůdce, věrného přítele duše, jakého jsem dosud postrádal. Moje studium pokračovalo velmi dobře.“

Ale 21. listopadu, právě rok poté, co začala tato škola, Don Calosso umírá.

V roce 1830 zařídila matka Markéta rozdělení majetku mezi Antonína a jeho bratry. Po Vánocích chodí Jan do školy v Castelnovu, ale byl to prakticky ztracený rok: vyučující nebyl schopen udržet ve třídě kázeň, v hodinách panoval velký nepořádek. Jan se s maminkou dohodl, že bude chodit do školy v Chieri.

Maminka v Sussambrinu, Jan v Chieri

Na podzim 1831 dozrál Josef v 18letého mladíka. I s maminkou a bratrem opouští Becchi. Získal spolu s jedním přítelem do pachtu statek v Sussambrinu. Je zde solidní dům a vinice, která se prostírá mezi Becchi a Castelnuovem. Jan se mezitím připravuje na stěhování do Chieri.

Každý měsíc bylo třeba za penzi, školní výdaje a knihy platit 25 lir. Dělník v tkalcovně v Chieri vydělává za den jednu až dvě liry.

Farář vyzve Markétu, aby si promluvila s paní Lucií Mattoovou, vdovou, která se stěhuje do Chieri, aby byla nablízku svému synu, kterému se nechce příliš studovat. Dohodnou se, že Jan bude bydlet v jejím domě. Za ubytování bude maminka platit moukou a vínem a Jan se zaváže, že bude pomáhat synu paní Lucie.

V letech 1831–1835 se u Jana plně rozvine celé bohatství jeho osobnosti. Vyrostou kolem něho hluboká přátelství. Založí *Veselou společnost*, kterou řídí s pestrým programem, a pořádá zajímavé výlety. Uzavře přátelství

Jan Bosko vypráví při snídani svůj sen

s Aloisem Comollem a s židem Jonášem.

Je to plný rozkvět oné výchovy, kterou mu poskytla maminka Markéta v životě plném odříkání v Becchi. Naučila ho pevné víře a radosti z oběti a nekompromisnímu a nebojácnému křesťanskému životu.

Když přijde Markéta k paní Lucií, chce slyšet zprávy o svém synu: od matky k matce. A vdova si ulevuje: „Kdyby tak můj syn byl trochu podobnější tomu vašemu... Ale on je naopak líný, dostává špatné známky, i když je Jan mladší než on, dává mu kondice, opravuje mu úkoly... Bud' te šťastná, že máte takového syna.“

Poklidná léta

9. března 1833 je Josefovi 20 a ožení se s Marií Calossovou. Rok nato chová Markéta v naručí první vnučku. Ve 49 se stává

Matka Markéta dává teplou polévku žebřákům

raci každý sold: vydržuj mě ještě sedm let.

Pomyšlí na to stát se františkánem. Když se to farář doví, řekne Markétě: „Jan chce vstoupit k františkánům. Přijali by ho docela rádi a dokončil by studia zdarma. Ale chci vám říct zcela otevřeně, Markéto: Vy nejste bohatá a už máte svoje roky. Syn farář vám může podat pomocnou ruku. Ale jako fráter bude pro vás ztracený. Měla byste mu to vymluvit.“

Maminka Markéta naslouchá farářovým slovům, ale uvnitř zakouší velkou hořkost. Copak si farář myslí, že pomáhá Janovi stát se knězem, aby ji pak opatroval jako stařenku? Čím více o tom přemýšlí, tím více je jí hořko. Bere svůj šátek. Řekne doma, že jde za Janem. Don Bosko o tom vypráví.

„Řekla mi:

– Byl u mě farář a řekl mi, že se chceš stát františkánem. Je to pravda?

– Ano, maminko. Myslím, že nebudete mít nic proti tomu.

– Chci jen, aby sis dobře rozmyslel krok, který chceš udělat, a pak následuj hlas svědomí a na nikoho se neohlížej. První věcí je spása tvé duše. Farář chtěl, abych ti to vymluvila vzhledem k pomoci, kterou bych mohla od tebe v budoucnu potřebovat. Ale já ti říkám: Do těchto věcí já nevstupuji, protože především je zde Bůh. Se mnou si nedělej starosti, nic od tebe neočekávám. Pamatuj si: V chudobě jsem se narodila, v chudobě jsem žila a v chudobě chci zemřít. Jestliže se rozhodneš stát se světským knězem a náhodou zbohatneš, nikdy tě nenavštívím, nikdy moje noha nevstoupí do tvého domu. Dobře si to pamatuj.“

Giuglio Barberis, jeden z prvních kněží Dona Boska, prohlásil pod přísahou: „Matka Markéta řekla tato slova s takovou rozhodností, že mi jednou Don Bosco řekl, že ještě ve svých šedesáti letech cítil živé pohnutí, když pomyslel na tato matčina slova.“

(Pokračování)

Odpuštění – božský lék

Jak důležité je odpuštění a smíření, ukazuje Ježíš v modlitbě Otče náš. Odpuštění je to jediné, co Bůh od nás v této modlitbě očekává. Všechno ostatní udělá On. Když používáme duchovní lék odpuštění, můžeme překonat skryté duchovní příčiny toho či onoho problému. K tomu bych chtěl vyprávět dva příklady.

Křesťané žijí podle Ježíšova vzoru. Chtějí být jeho učedníky tím, že slyší Ježíšovo slovo a snaží se je uskutečnit ve svém životě. Nikdo však nemůže být jeho učedník, kdo nechce nést svůj kříž a následovat ho (Lk 1,27). Na druhé straně Ježíš odpovídá na otázku o nejdůležitějším přikázání poukazem na dvojí přikázání lásky (Mt 22,34–40). *Na těch dvou přikázáních stojí celý Zákon i Proroci.* Když pak učedníci vidí Ježíše při modlitbě a žádají: *Pane, nauč nás modlit se,* naučí je Otče náš. Tato modlitba je mezi všemi jedinečná nejen proto, že ji učí sám Ježíš, nýbrž protože se ji také sám modlí. Modlíme se tedy nejen v jeho jménu, nýbrž také spolu s ním k nebeskému Otci. A v této modlitbě není řeč ani o nesení kříže, ani o přikázání lásky, ale o odpuštění: „... jako i my odpouštíme našim viníkům.“ To ukazuje na významné postavení odpuštění. Jinými slovy: odpuštěním může být posvěceno Boží jméno, může přijít jeho království, bude se dít jeho vůle, může být odpuštěna naše vina, můžeme být vysvobozeni od zlého. Nikdo z nás není dokonalý, Ježíš od nás vyžaduje jen odpuštění, a to odpuštění z celého srdce.

Proč Bůh přikládá tak velkou cenu odpuštění, co je na něm tak zvláštního? Bůh nemá zalíbení ve smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ (Ez 33,11); a odpuštění je klíč k tomu, protože život na tomto světě se skládá z toho, že milujeme, zraňujeme, jsme zraňováni a odpouštíme.

Člověk je neoddělitelná jednota těla, duše a ducha. Zatímco známe léky a terapie pro tělesné a stále více i pro psychicko-duševní nemoci, jsme zcela

bezradní, pokud jde o duchovní složku člověka a její nemoci. Víme, co našemu tělu a naší duši, tedy vůli, rozumu a našim citům škodí, a že to může vést k různým důsledkům: k nemocem, které mohou být dokonce dědičné. V duchovní oblasti je tomu právě tak, jenže duch stojí nad duší a tělem. Existují nemoci ducha, které mohou mít různé příčiny, ale všem je společné, že nemohou být uzdraveny bez odpuštění. Takže se může stát, že se celá léta modlíme v nějaké záležitosti, aniž bychom znali příčinu tohoto problému: nic se nemění a člověk se někdy dokonce odvrací od modlitby nebo i od Boha, protože se cítí zklamán.

Jedno z nesčetných obdivuhodných svědectví o skrytých duchovních příčinách našich problémů je záležitost Rózy, jak ji popisuje sestra Marie Usha v knize *Skryté prameny pro uzdravení*.

Róza chtěla vědět, proč má stále nutkání kroutit hlavou. Podrobila se celkové prohlídce a nebyl u ní zjištěn žádný nález. Bylo

Dietmar Laubscher

ji řečeno, že jí tělesně ani nervově nic neschází. Přesto nutkavé pohyby pokračovaly dále. Více než čtyřicet let hledala nějakou úlevu, aby mohla být zdravá. Byla zcela bezradná, když přišla ke mně. Navrhla jsem jí, aby prosila Pána o nějaký sen. Ve snu spatřila malé děvčátko ve věku pěti let, které si dělá posměšky z jedné staré ženy a napodobuje ji, jak potřásá hlavou. Když mi to vyprávěla, zeptala jsem se jí, zda se něco takového nemohlo stát v jejím životě. Po chvíli přemýšlení odpověděla, že tomu tak je. Vzpomněla si, že když byla ještě docela malá, vidala jednu paní, která chodila denně na mši do kostela.

Róza, tak jak byla malá, napodobovala obyčejně ženu, jak pohybuje hlavou z jedné strany na druhou. Nyní byla udivena nad

tím, že tento sen vyvolal znovu jednu fázi jejího života, na kterou dávno zapoměla. Měli jsme nicméně tuto stopu. Navrhla jsem Róze, aby tu ženu prosila o odpuštění. Modlila se takto: „Babi, prosím tě o odpuštění, že jsem se ti posmívala, že jsi nemocná. Nevěděla jsem, co ti tím působím. Prosím tě, odpusť mi.“ Na otázku, jakou odpověď nyní od staré ženy čeká, řekla: „Rózo, odpouštím ti, co jsi mi způsobila. Byla jsi ještě malá. Nerozuměla jsi mému stavu. Zraňovala mě, když ses mi vysmívala, ale já ti odpouštím.“

Prosila jsem pak Ježíše, aby na obě, Rózu i onu starou ženu vylil svou drahocennou krev, uzdravil je z těchto zranění a od této viny a od všech následků. Již během tohoto procesu přestala Róza pohybovat hlavou a od tohoto smíření už to nikdy nedělala. Přiznala se mi, že to bylo pro ni velké zjevení, že Pán chtěl, aby byla uzdravena dokonce i od malé chyby, které se dopustila, když jí bylo pět let.

Z tohoto svědectví jednoznačně vyplývá, proč je odpuštění, o kterém mluví modlitba Otče náš, to jediné, co od nás Bůh očekává. Kdo odpouští, stává se svobodným a zdravým. Kdo neodpouští, zůstává otrokem. Kdybychom věděli, jak mnoho tělesných a psychických problémů má duchovní kořeny, hledali bychom více odpuštění a méně medikamenty.

Já sám jsem to již několikrát zažil, mezi jiným na posledních duchovních cvičeních se sestrou Marií Ushou.

Již dvacet let jsem měl v pravém boku nějaký pocit tahu, který nebyl bolestivý, ale byl nepříjemný. Neznal jsem příčinu a nepomohl ani sport. Před rokem se stav tak zhoršil, že jsem od bolesti nemohl stát ani sedět ani ležet, a zašel jsem k lékaři. Dal mi injekci, která bolest poněkud utišila. Musel jsem však zanechat vyučování. Krátce nato začala duchovní cvičení se sestrou Marií Ushou. Třetí den

ČTYŘI KROKY K ODPUŠTĚNÍ PODLE SESTRY MARIE USHI

První krok: Představ si osobu, která tě zranila. Postav se v duchu spolu s ní před Ježíše. Řekni této osobě vše, čím tě zranila, a odpusť jí ve jménu Ježíše Krista.

Druhý krok: Představ si, co ti tato osoba odpovídá, říkej tato sloha hlasitě a odpusť jí ve jménu Ježíše Krista.

Třetí krok: Modli se nyní k Pánu Ježíši v pevné víře, že slova této modlitby dosáhnou opravdového účinku: „Pane Ježíši, obmyj mne a XY (jméno dotyčné osoby) svou nejdražší Krví, očisti nás a osvobod.“

Čtvrtý krok: „Děkuji Ti, Ježíši, sláva Tobě. Děkuji Ti, Ježíši, sláva Tobě...“

Obdobně postupujeme, chceme-li prosit o odpuštění za zranění, které jsme nepřítomné osobě způsobili my.

během zpěvu chvály při mši svaté mi bylo na okamžik darováno poznání, odkud pocházejí moje problémy. Byl to následek mé vojenské služby. Vstoupil jsem tehdy dobrovolně k armádě, ačkoliv jsem v srdci jasně věděl, že je to proti mému svědomí. Při tom vhledu jsem se viděl na stráží. I když jsem věděl, že bych zbraň nikdy proti člověku nepoužil, nosil jsem ji při 24hodinové službě na pravém rameni přesně na pravém boku. Tyto souvislosti mi byly náhle zjeveny a bylo to jako sprcha srdce.

Bylo mi jasné, že jsem se z této viny nikdy nepovídal, ale nyní jsem se rychle a v tichosti modlil podle sestry Ushi její „čtyři kroky k odpuštění“, a to ještě před obětováním darů po bohoslužbě slova. Prosby o odpuštění – to byly pak moje dary k obětování pro tento den. Ihned jsem

Sestra Marie Usha

pocítil zmírnění bolestí. Při svatém přijímání, když jsem se spojil s Ježíšem, byly jí bolesti zcela pryč, ještě dříve, než jsem přistoupil ke zpovědi, a zatím se už nikdy neobjevily. Nevím, na kolika mších svatých jsem předtím byl, kolikrát jsem se modlil za uzdravení a kolik se za mě modlili druzí, na kolika exerciciích jsem byl. Ale když jsem odhalil pravou příčinu, mohl jsem v krátké době cílevědomými prosbami o odpuštění dosáhnout uzdravení. Pochopení a odpuštění leží blízko sebe.

U Rózy to byl sen, u mne mše svatá a modlitba chvály po kajícím úkonu. Bůh má mnoho

možností, jak se zjevit těm, kteří o to prosí, zřejmě tolik, kolik je lidí. A to je nutné, protože takové věci se skrývají v našem

Sestra Marie Usha při exerciciích

podvědomí. My už o nich nevíme, nemůžeme si vzpomenout. Mnoho lidí v ně nevěří, protože je přímo necítí, nebo ještě hůře, chtějí se očistit sami, aniž by šli za Ježíšem. V duchovní oblasti však může léčit jedině Bůh, žádný lékař a žádný psycholog. Naše modlitba často vypadá tak: „Milý Bože, jsem tvůj, chci tě následovat, všechno mé je tvé, jen chyba a zranění ne, o ty se postarám sám.“ Víme, že nejsme hodni, aby Pán přišel pod naši střechu. Ale zapomínám se modlit: „Ale řekni jen slovo, a má duše, můj duch bude uzdraven.“

Vincenc Pallotti, světec 19. století, jednou řekl, že v životopisech svatých chybí vždy jedna kapitola, a to ta nejdelší: kapitola o jejich chybách. Svatí totiž mají také chyby jako všichni ostatní. V Knize přísloví čteme: *Sedmkrát denně klesne spravedlivý a opět povstane.* To je podstatný rys svatosti, vědět o vlastních chybách, nijak je nepřikrašlovat, nestavět na svých vlastních silách, zřít se své pýchy, tzn. víry, že Ježíš není silnější než jakákoliv nemoc, problém, než každá deprese. Svatí nepokládali svoje síly za tak důležité, protože věděli, že vlastními silami nic nezmožou. Svatá Terezička popisuje sama sebe jako malé dítě, které zvedá nožku, aby vystoupilo po schodech k otci, který stojí nahoře a čeká na ni. Při prvním pokusu upadne. Zkouší to znovu a znovu a vždy znovu upadne. Přemožen těmito marnými pokusy sestoupí otec ze schodů a vezme ji do své náru-

če. Svatí – jako sv. Vincenc Pallotti – se uměli modlit z celého srdce: Jsem jen hřích, ale v Bohu jsem vším. Mnozí zůstanou před svými problémy jen stát: odkud přicházejí, kdo má na nich vinu, jak se to mohlo stát, nesnažím se o jejich odpuštění a jen se více namáhám. Taková cesta nevede k Bohu. Pro svaté je důležité jen jedno: Bůh je zde, miluje mne, byl u všech fází mého života, ve všech temnotách, od početí, přes narození až do dnešního dne.

V procesu odpuštění je zvláště důležité nenechat se ovládnout svými city: ty jsou vždy v popředí, jdou jako první i jako poslední. Proto nesmím s odpuštěním čekat, až budu mít příjemné pocity k člověku, který mě zranil, protože v takovém případě čekám zbytečně. Odpuštění je věc vůle, nikoliv citů. Když se mi zdá, že nemohu odpustit, stačí chtít. Ve jménu Ježíše Krista chci odpustit, protože chci, aby všechno bylo zase dobré. Z tohoto hlediska je cesta odpuštění, kterou hlásá sestra Usha, obzvláště intenzivní, protože při odstupe od problematické osoby dojde snáze k vůli odpustit, aniž by smíření ztratilo na účinnosti.

A krásné na těchto modlitbách je také to, že současně přijímáme odpuštění od toho druhého. Ježíš nás učí: *Věřte, že vše, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít* (Mk 11,24). Tak jsou modlitby sestry Ushi vyjádřením naší víry. Sestra Usha vypráví o jednom případě, kdy přišla k umírajícímu, který už nebyl schopen odpovídat. Sestra se modlitby odpuštění modlila u této osoby v komatu u jejího lůžka v jejím jménu, a stalo se, že se nemocnému vrátila síla a život, probрал se z komatu a mohl dále žít.

V knize Tobiaš stojí: *Kdo hřeší, je nepřitelem svého života* (12,10). A můžeme dodat: Kdo nechce odpustit, zůstává nepřitelem svého života.

Z Medjugorje aktuel 60/2004

PLAČÍCÍ MADONA NA MALTĚ

Na tváři jedné sochy Panny Marie na ostrově Malta se ukázaly slzy z lidské krve. Majitel sochy se obrátil nejdříve na svého faráře Niko Pace. Ten ho odkázal, aby se obrátil na biskupa. Vyšetření potvrdilo, že se jedná o lidskou krev. Již v roce 1999 plakala mramorová socha v dominikánské farnosti v Rabatu. Vyšetření v roce 2002 potvrdilo, že se jedná o lidskou krev.

DĚKOVNÁ MŠE ZA JEZUITY

K děkovné mši 22. dubna u příležitosti 450. výročí úmrtí sv. Ignáce z Loyoly přijelo do Říma 4 000 jezuitů z celého světa. 22. dubna 1541, tedy před 465 lety, přišel sv. Ignác do Říma, aby zde spolu se šesti druhy vykonal pouť a složil řeholní sliby v bazilice sv. Pavla za hradbami. Svatý otec vyzvedl ve své promluvě jak zakladatele, tak i řád, který prokázal Církvi neocenitelné služby. Jeho aktivity jsou i dnes naléhavě potřebné v oblasti vzdělávání, spojeného s hlásáním evangelijních hodnot. Benedikt XVI. poukázal na význam, jaký svatý Ignác přikládal dlouhému vzdělávání mladých jezuitů, spojenému s hlubokým duchovním životem, a to i na univerzitách. Připomněl také misijní činnost jezuitů, zvláště v souvislosti s 500. výročí narození sv. Františka Xaverského. Jezuité mají dnes kolem 23 000 členů v 2 000 sídlech a ve 100 různých zemích.

MINCE S OBRAZEM BENEDIKTA XVI.

Vatikán vydal první řádné euro-mince s obrazem papeže Benedikta XVI. Mince mají hodnotu od 2 € do 50 €. Jejich sběratelská hodnota nesmírně stoupala. Mince v hodnotě 2 € se nabízejí za 180 €. Přední strana mince je stejná jako u ostatních euro-mincí, na rubu je profil Benedikta XVI. a nápis „Città del Vaticano“. Další sada mincí nese obraz svatého Matouše.

Kath-net

Pojdme k nevěstě Kristově, pojdme k jeho Matce, pojdme k jeho nejlepší Služebnici. Tím vším je totiž blahoslavená Panna Maria.

Ale co pro ni máme udělat? Jaké dary jí můžeme nabídnout? Kéž bychom jí ales-

tože jsme ztratili světlo moudrosti. Nadobro jsme tak propadli zkáze.

Avšak z blahoslavené Marie jsme se zase narodili, mnohem lépe než předtím z Evy, protože z Marie se narodil náš Spasitel. Místo staroby jsme získali novost, místo

Maria, naše Matka

poň dokázali vrátit, co jsme jí dlužni! Dlužíme jí úctu, dlužíme jí službu, dlužíme jí chválu. Dlužíme jí úctu, protože ona je Matkou našeho Pána. Kdo totiž nectí matku, znevažuje nepochybně také syna. V Písmu se praví: *Cti svého otce i svou matku.*

Nuže, co k tomu říci, bratři? Není ona naší matkou? Ovšemže, bratři, je to opravdu naše matka. Z ní jsme se přece narodili, ne světu, ale Bohu.

Všichni jsme byli ve smrti, ve starobě, v temnotách, v bidě. Tak to věříme, tak to víme: byli jsme ve smrti, neboť jsme ztratili Boha. Byli jsme ve starobě, protože jsme žili v porušenosti. Byli jsme v temnotách, pro-

porušenosti neporušenost, místo temnot světlo.

Maria je naše matka, matka našeho života, matka naší neporušenosti, matka našeho světla. O našem Pánu říká přece apoštol: *On se stal Boží moudrostí a spravedlností, naším posvěcením a vykoupením.*

Takže ta, která je matkou Kristovou, je matkou naší moudrosti, matkou naší spravedlnosti, matkou našeho posvěcení a našeho vykoupení. A tak je naší matkou více než matka pozemská. Naše narození z ní je jistě přednější, protože z ní vychází naše svatost, naše moudrost, naše spravedlnost, naše posvěcení a naše vykoupení.

*Francesco Francia (1450-1517):
Madona s dítětem, Řím*

Písmo praví: *Chvalte Hospodina v jeho svatých.* Máme-li chválit Boha ve svatých, v těch, skrze než činí divy a zázraky, oč víc je ho třeba chválit v té, ve které učinil sebe sama, podivuhodného nade všechny divy.

*Sermo 20, in Nativitate BMV PL
195.322-324*

Arcidiecézní muzeum Olomouc představí 1000 let duchovní kultury na Moravě

Procházkou celým tisíciletím historického a kulturního vývoje nabídne od 1. června 2006 pod jednou střechou nově otevřené Arcidiecézní muzeum Olomouc. Veřejnosti v tento den poprvé uceleně představí výběr nejlepších exponátů výtvarného umění, které po stovky let vznikaly na území celé Moravy.

Sbirky: Vedle jedné z nejkvalitnějších střeoevropských sbírek starého malířství umožní Arcidiecézní muzeum Olomouc svým návštěvníkům zhlédnout vynikající příklady gotického i barokního sochařství, ale také ukázky dalších různorodých exponátů od sbírek prací ze slonoviny až po proslulý kočár biskupa Troyera, liturgické předměty, mešní textilie apod.

Dlouhodobá expozice představí výběr z tvorby mnoha malířů, sochařů, iluminátorů a uměleckých řemeslníků z celé Evropy, mezi něž například patřili Bernardo Cavallino, Onorio Marinari, Pietro della Vecchia, Sebastiano del Piombo, Jacopo Bassano, Paolo Veronese, Karel Škréta, neznámí středověcí mistři tzv. Šternberské madony či Olivetské hory nebo autor

barokní monstrance Zlaté slunce Moravy.

Místo: Pro potřeby nového muzea je od roku 1999 rekonstruována podstatná část někdejšího Přemyslovského hradu – objekty kapitulního děkanství, jeho hospodářský dvůr, věž s kaplí sv. Barbory a románský biskupský palác (známý dříve také jako Přemyslovský palác). Areál národní kulturní památky je dokladem tisíciletého stavebního vývoje – od pozůstatků knížecího paláce přes vrcholné románské, gotické a renesanční etapy až po pozdně barokní a rokokové interiéry. Představuje tak sám o sobě jedinečný exponát.

Svatováclavské návrší v Olomouci patří k nejstarším trvale osídleným lokalitám střední Evropy – lidé zde žijí již šest tisíc

let. Někdejší Přemyslovský hrad v Olomouci je svým významem srovnatelný v rámci českých zemí pouze s Pražským hradem. Místo bylo dějištěm mnoha pamětihodných historických událostí; před sedmi sty lety bylo svědkem vraždy posledního českého krále z rodu Přemyslovců Václava III. V 18. století na hradě pobýval jedenáctiletý Mozart s rodinou; na počest hudebního génia jeden ze sálů nese jeho jméno.

Kromě stálé expozice nabízí muzeum prostory pro krátkodobé výstavy, víceúčelový sál Mozarteum, prostory pro lektorskou činnost a možnost posezení v nové kavárně s vinárnou.

Idea: Idea vybudování Arcidiecézního muzea v Olomouci se začala naplňovat až po pá-

du totalitního komunistického režimu. Hlavním cílem bylo shromáždit a představit to nejpodstatnější z duchovně orientovaného kulturního dědictví Moravy s odkazem na základní pilíře evropského ducha – antiku, judaismus a křesťanství. Dále umožnit rehabilitaci valné části olomouckého Přemyslovského hradu a v neposlední řadě přispět k lepším vztahům mezi církví a státem.

Vlastní založení muzea inicioval při své návštěvě Olomouce v roce 1995 papež Jan Pavel II. O dva roky později pak došlo k dohodě mezi ministerstvem kultury České republiky a Arcibiskupstvím olomouckým, na jejímž základě bylo vybudováním a provozováním nového kulturního stánku pověřeno Muzeum umění Olomouc.

Mgr. Pavel Vysloužil
tiskový mluvčí Arcidiecézního
muzea Olomouc

Strategic Consulting, s. r. o.
Tel.: +420 587 332 176
Fax: +420 587 332 177
Gsm: +420 777 071 170
E-mail: vyslouzil@consultants.cz

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

dosud žádné oko nevidělo, ucho neslyšelo a co by na lidskou mysl nikdy nevstoupilo. Podobnost o vinném kmeni je podstatná výpověď o podstatě Církve. Je velice výmluvné nejen svým obsahem, ale i dobou a okolnostmi, kdy bylo vysloveno. Apoštolo- vé je vyslechnou krátce poté, co se poprvé slavila nekrvavá oběť mše svaté a oni přijali Pánovo Tělo a Krev. Jako by Pán hledal nový, ještě výmluvnější a názornější způsob jak jim vyložit, co se s nimi stalo před chvílí při první mši svaté.

Bůh zde po tisíciletí trvající přípravě definitivně stanovil, jakým způsobem mají být uspořádány vztahy mezi tvory a Stvořitelem, jakým závazným a jediným způsobem chce být od svých tvorů uctíván. Je to způsob, který v žádném jiném náboženství nemá ani obdoby a který přítom od základu mění i všechno to, co dosud stanovila Stará úmluva. Boží Syn ji nepřišel zrušit, ale zcela nečekaným a přímo přesahujícím způsobem naplnit. Toto naplnění ovšem daleko překračuje to, co je obsaženo ve slovech: *Slyšeli jste, že bylo řečeno... Já však vám říkám...* Ta největší a nejpodstatnější novost spočívá v tom, že nestanoví pouze to, jak má člověk přistupovat k Bohu, ale především se tu zjevuje způsob, jakým Bůh vychází vstříc člověku, a to zcela neslychaně: *Budete ve mně a Já ve vás.* Těžko bychom našli výmluvnější a názornější zobrazení prvního a největšího přikázání, než je toto: *Budete žít s Bohem i se sebou jedním jediným životem, bude vás v něm spojuvat jediný koloběh božské lásky.*

To má závažné důsledky: bez tohoto cílového „naplnění“ zůstává židovské náboženství nedokončeným torzem, neboť celé starozákonné Písmo je zaměřeno výslovně na Krista a jen v něm nachází svůj pravý smysl. Emauzským učedníkům se při Ježíšově výkladu rozhořelo srdce právě proto, že slyšeli Písmo v tomto jeho plném znění a významu. Bůh poslal svého Syna, aby nám zjevil, jakým výlučným způsobem chce být uctíván a ja-

kými cestami chce udělovat své milosti a dary. A je to způsob opravdu přesahující všechno lidské pomýšlení. Dosavadní břemeno Zákona se mění v nevýslovný a jedinečný Boží dar, který není darem od Boha, ale představuje jako dar samotného Boha, tedy Dar, který není možno odmítnout, aniž bychom se tím dopustili nesmírné urážky nekonečného Dárce. Tak Bůh sám vyložil smysl Pisma a zavrhl nekompromisně všechna „lidská podání“. Dialog na toto téma zahájil s judaismem již Ježíš Kristus a musíme konstatovat, že to byl dialog nesmlouvavý.

Je to revoluční změna nejen dosavadního kultu, ale celé dosavadní kultury: určujícím rysem nového způsobu života se má stát důvěrný trvalý styk s Bohem. S touto zásadní změnou mělo ze světa zmizet jedno skrz na skrz starozákonné pojetí: že znamením Boží přízně je hojnost statků. Jestliže Hospodin některým svým starozákonním věrným projevil svou přízeň tím, že rozmnožil jejich statky a požehnal jejich stádům, neznamená to, že si někdo může hromadit Boží požehnání tak, že bude jakýmkoliv způsobem hromadit své statky a rozmnožovat svá stáda. Již ve Starém zákoně se pro mnohé bohatství stalo prokletím a na dávných pravých prorocích ukázal Hospodin, že má jiné formy opravdového odměňování, takže může připustit, aby byli zabijeni.

V podobnosti o svatební hostině označil Pán ze největší přikázku pro přijetí pozvání lpění na hmotných statcích. V čem vlastně spočívá zálučné nebezpečí bohatství? V tom, že je největší překážkou uskutečnění onoho Ježíšova ideálu vinného kmene, neboť působí rozdělení srdce, nedovoluje člověku, aby zachoval první a největší přikázání: milovat Boha z celého srdce a bližního jako sebe samého. Druhý neméně katastrofální důsledek je v tom, že hojnost statků vyvolává povážlivé sebevědomí soběstačnosti. „Všemohoucnost bohatství“ ignoruje nevyhnutelnou podmínku všeho dobra: „Beze

mne nemůžete činit nic,“ jak řekl Pán zcela jednoznačně právě v řeči o vinném kmeni.

Není to žádná náhoda ani žádný extremismus prvních křesťanů, že se svých statků zbavovali. Ztotožnili se s Matkou Boží v tom, že v Nové úmluvě platí zcela opačná znamení Božího požehnání: Pán nyní mocné sesazuje z trůnu, a ponížené povyšuje, hladové sytí dobrými věcmi, ale bohaté propouští s prázdnou. Že Bůh přijal jejich postoj se zalíbením, je zřejmé z toho, že hned první pokus o sobecký podvod byl na místě exemplárně potrestán. Potvrzuje to i poslední kniha Nového zákona: Obec v Laodiceji upadla do nebezpečné vlačnosti a bude vyvržena z Božích úst, protože zbohatla a zdálo se jí, že už nic nepotřebuje. Neviděla pro svůj blahobyť, jak je politováníhodná, chudá a nahá. Při konečném pádu velkého Babylonu, až v jediné hodině bude všechna jeho sláva zničena, nejvíce budou naříkat králové, společníci jejich smilstva a hýření a velkoobchodníci, kteří obchodováním zbohatli.

V rozhodující bitvě u Milviova mostu zvítězily křesťanské oddíly, ale nezvítězil beze zbytku autentický křesťanský duch. Pohanství v podobě bohatství a moci nakonec zůstalo při životě. Po čase jeden proud reformace dokonce prohlásí bohatství za ctnost, a tak starozákonné podání znovu rozvíjené Židy i křesťany, ovládne a bolestně rozdělí svět i lidská srdce. Vinici pustoší kanec a polní zvířata. Není islám něco jako Pavlův osten, který nás má za to jedny i druhé políčkovat? Boží Syn přece sám opakovaně poukazoval na to, že bohatí jsou z hlediska věčnosti tou nejohroženější skupinou. To neplatí jen pro jednotlivce, ale i pro celé národy a světadíly. Není tomu tak, že Pán shlíží na chudé a ponížené třetího světa, kde ratolesti jeho vinného kmene obdivuhodně rostou a přinášejí bohaté plody, zatímco blahobytné světadíly Západu propouští s prázdnou?

Na protiventství, která dnes musíme snášet, se můžeme dívat z trojího pohledu: jako na projevy zloby odvěkého Božího i svého nepřítele, nebo jako Boží zkoušku a trest, nebo v nich

rozpoznat dlouhodobé důsledky vlastní nedůslednosti v uskutečňování toho poslání, které jsme přijali. Svět nás pohoršuje a pronásleduje, protože mu schází to, co jsme mu zůstali dlužni. Neměli bychom zpytovat historické svědomí a otevřeně si přiznat, v čem jsme především selhali podobně jako kdysi vyvolený národ?

To, co se jednou v dějinách stane, nemůže se odestát. Jaké to bude mít následky v budoucích generacích, nejsme schopni předvídat. Nic to nemění na skutečnosti, že Ježíš Kristus je Pán dějin včera, dnes a zítra. Jeho panství se neprojevuje v tom, že sám určuje dějinné události, ale v tom, že ani tím, co sami svobodně rozhodneme a učiníme, nemůže zabránit v naplnění jeho odvěkých plánů. Každý ovšem nese svůj díl odpovědnosti a jednou v celé nahotě pozná, jaký byl jeho zcela svobodný a dobrovolný vklad a jeho krátkodobé i dlouhodobé následky. Když se nám nepodařilo ani za dvě tisíciletí nastolit kulturu evangelia, utěšujeme se představou, že máme nicméně společnost tak vyspělou, že je schopná být multikulturální. Poslání kultury ovšem spočívá v tom, že je pro společnost i pro jednotlivce jedním prvkem, oporou a orientací, na kterou se může spolehnout, že je pokladnicí společných hodnot, prostředkem a nástrojem vzájemné komunikace porozumění a stmelující silou, sjednocující ke společnému cíli. Domnělé přednosti multikulturální společnosti si může právem pochvalovat jen ďábel, protože v ní nachází dokonce legální pole pro svou kulturu sobectví, bezprávi a smrti. (*)

Současnost stůně na viny minulosti. Hledejme u Božího Milosrdenství cesty k jejich odpuštění.

-red-

(*) Projevem české multikulturality je např. premiér, který se holdbá svou vírou a současně prohlašuje, že Bůh nemá co dělat ani v jeho myšlení, ani v politice. Nebo „fialová“ politická strana, která se v tzv. právním státě oficiálně uchází o hlasy satanistů, anarchistů a deviantů, kteří prohlašují za právo úplné bezprávi.

Výzvy fatimského poselství (56)

Bohatý mladík přistoupil k Ježíši Kristu „a zeptal se: »Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?« On mu řekl: »(...) Chceš-li vejít do života, zachovávej příkázání.« Zeptal se ho: »Která?« Ježíš odpověděl: »Nezabiješ, nezczizolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku a miluj svého bližního jako sám sebe.« Jinoch mu řekl: »To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?« Ježíš mu řekl: »Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě.« (Mt 19,16-21). K svému následování více zblízka Ježíš Kristus nechce lidi připoutané k pozemským dobrům, protože ona oslepují a staví se do cesty životu apoštolátu a úplně a výlučně odevzdanosti Bohu.

Těm, kdo všechno opustili, aby ho následovali, dává Pán výměnou v tomto čase to, co je pro život nezbytné, s výzvou, aby se odevzdali Boží prozřetelnosti, která se o všechno stará, a na věčnosti nebeský poklad.

Hle, jak nás Ježíš vyzývá k důvěře a odevzdanosti vůči nebeskému Otci, který na nás nikdy nezapomíná: „Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí, ani nežnou, ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou – a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl oblečen tak jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí po-

hané. *Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno*“ (Mt 6,25-33).

Ale Ježíš nás také vyzývá, abychom uložili své poklady na jistém místě – v nebi: „Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději propokávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou propokapat a krást. *Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce*“ (Mt 6,19-21).

K tomu slouží náš slib chudoby: aby naše srdce spočívalo pouze v Bohu; tehdy se náš Bůh o nás postará a všechno, co potřebujeme, nám bude přidáno. O této pravdě mám já sama krásné svědectví! Otcovský dům jsem definitivně opustila ve třinácti letech svého věku, aniž bych se starala o to, do čeho se budu oblékat nebo co budu jíst; úplně jsem se odevzdala Boží prozřetelnosti, abych poslouchala Boží vůli, a až dodnes mně bez darů, které jsem nikdy nevyžadovala, nechybělo nutné živobytí.

Boží velkodušnost je patrná v odpovědi, kterou dal Ježíš sv. Petrovi, když chtěl vědět, jak budou odměněni ti, kdo všechno opustili, aby ho následovali: „Amen, amen, pravím vám: (...) Každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný“ (Mt 19,28-29).

Věta: *dostane stokrát víc* nám ukazuje, že tím, co Ježíš Kristus chce po těch, kdo se z lásky k němu vzdali práva vlastnit materiální dobra, není to, aby žili bez nutného živobytí; kdyby tomu tak bylo, nesliboval by jim stokrát víc.

„Dostanete stokrát víc nyní v tomto čase“ (srov. Mk 10,30). Tím, co po nás Ježíš Kristus žádá a co znamená slib chudoby, je to, abychom se zrekli práva mít materiální dobra jako

vlastní a abychom si sloužili všim, co potřebujeme, avšak tak, abychom to přijímali jako milodar a užívali to jako vypůjčené. Tak naše srdce zůstane odpoutané od pozemských dober, aby toužilo po dobrech nebeských: „*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich nebeské království*“ (Mt 5,3).

Posláním zasvěcených osob je pracovat a posvěcovat se ve spojení s Kristem pro nebeské království. Tak je každý zasvěcený druhým Kristem na zemi, druhým beránkem poslaným Bohem, aby snímal hříchy světa. Způsob jak splnit toto poslání je – dát život: „*Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek*“ (Jan 12,24). Právě skrze smrt dosahujeme života a skrze tento život se spasíme od smrti. V tomto smyslu nám Pán následně říká: „*Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtou*“ (Jan 12,25-26).

Toto je sláva zasvěcených osob: sláva, kterou doufají od Boha a jež je povyšuje k Bohu. Určitým způsobem mohou říci jako Ježíš Kristus a spolu s ním: „*Právě kvůli té hodině jsem přišel*“ (Jan 12,27).

Právě kvůli tomu nám poselství chtělo na kopcích ukázat vedle slunce zbledlého přítomnosti Božího světla předtuchu slávy, které se těší ti, kdo se už nacházejí v držení Božího království, ale kteří nám na zemi příkladem svých životů a světlem své nauky vyznačili cestu do nebe: *Ježíš, Maria a Josef!*

21.

VÝZVA KE SVATOSTI Devatenáctá výzva poselství

Ve zjevení Panny Marie Karmelské můžeme objevit další význam: výzvu ke svatosti. Zde vi-

díme tu, která jako my žila na zemi a zde se posvětila; nyní žije a kraluje s Bohem v nebi, a tak se těší plodu z odměny tohoto posvěcení.

Naše Paní se posvětila jako čistá a neposkvrněná panna ve shodě s milostmi, které jí Bůh v tomto stavu udělil; posvětila se jako věrná a oddaná manželka při plnění všech svých stavovských povinností; posvětila se jako láskyplná matka, která se věnovala Synu, jehož jí Bůh svěřil, když ho konejšila ve svém náručí, živila a vychovávala, když mu pomáhala a následovala ho v plnění jeho poslání. S ním prošla úzkou cestou života, kamenitou cestou na Kalvárii; s ním prožívala smrtelná muka a cítila ve svém srdci rány po hřebech, probodnutí kopím a potupy vzpurného davu; posvětila se nakonec jako matka, učitelka a vůdkyně apoštolů, kdy přijala za své, že zůstane na zemi po čas stanovený Bohem, aby uskutečnila poslání, které jí svěřil: být s Kristem Spoluvykupitelkou lidstva.

Tak je Maria pro nás všechny vzorem nejdokonalejší svatosti, ke které se může stvoření v této ubohé zemi vyhnanství pozvednout. Kolikrát četla tato slova Písma svatého a rozvažovala o nich ve svém srdci: „*Budte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý*“ (Lv 19,2). To, co nám zde Bůh říká, platí pro všechny a pro každý životní stav, jak je možno usuzovat z kontextu této věty: „*Hospodin řekl Mojžíšovi: »Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: – Budte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý«*“ (Lv 19,1-2).

Toto je příkázání, které nás zavazuje plnit všechna ostatní příkázání, protože překročit jen jedno z nich znamená prohréšit se proti svatosti.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

RODINA NEPOSKVRNĚNÉ si vás dovoluje pozvat na **POUTNÍ SETKÁNÍ A HLAVNÍ MISIJNÍ POUŤ**, která se uskuteční na **Velehradě v sobotu 27. května 2006**.
Program: 10.00 hod. – promluva s. M. Bernadety Pánčiové ● 10.30 hod. – pontifikální mše svatá ● 14.00 hod. – modlitba rozjímavého růžence ● 14.45 hod. – svátostné požehnání.

Rodina Neposkvrněné vznikla na Slovensku, členy jsou převážně nemocní. Modlíme se denně růženec na tyto úmysly: 1. za Svatého otce, biskupy a kněze; 2. za bohoslovce, řeholníky a řeholnice a za mládež; 3. za hříšníky, za tělesně a duševně nemocné a za duše v očistci. Každý může přidat své úmysly. Obětované dny za papeže se každý rok shromažďují do „duchovní kytice“.

Více informací může podat pí. Bohumila Vystřčilová, č. p. 224, 687 54 Bánov, která má Rodinu Neposkvrněné v Čechách a na Moravě na starosti.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 725 Kč, střední (16 mm) – 1 285 Kč, velká (19 mm) – 1 890 Kč. Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou – Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

MIROSLAV KALOUSEK MAMINKÁM

V neděli 14. května 2006 v 19.30 hod. se pod záštitou Miroslava Kalouska, předsedy KDU-ČSL, uskuteční v Domě kultury Metropol v Českých Budějovicích slavnostní večer u příležitosti Dne matek. Program plný zajímavých rozhovorů a písniček bude věnován všem maminkám, což ale nevylučuje účast otců.

Slavnostní večer plný překvapení bude moderovat také maminka, paní Monika Židková, Miss Evropy 1995, dále se diváci mohou těšit na Zlatého slavíka Ládu Křížka, Petera Nagy, P. Prokopa Siostrzonka, převora benediktinského kláštera na Břevnově, paní Růth Kolínskou, zakladatelku Mateřských center v České republice, MUDr. Maxe Kašparů a další zajímavé hosty.

Již od 16.00 hodin odpoledne budou ve foyer DK Metropol připraveny zdarma pro všechny maminky poradenské služby našich předních kadeřníků, vizážistů, stylistů a dalších odborníků na ženskou krásu.

Děkujeme všem lidem dobré vůle, kteří nám finančně pomáhali obnovit střechu kostela sv. Martina v Tošovicích.

Děkujeme zvláště P. Jaroslavu Moštěkovovi (Olšavovi z farnosti Skuhrov u Havlíčkova Brodu), který dal do prodeje své knížky farním úřadům a věřícím, kteří nám zaslali tržby, a tak jsme získávali velkou pomoc na tento účel. Mělo to dvojitý význam: a) kniha se dostala do rodin; b) výtěžek byl použit na střechu kostela. Všem dárcům vyslovujeme upřímný dík, Pán Bůh zaplať a požehnej. Určité dluhy ještě máme, kontaktní adresa je: Jan Jakubík, techn. prac. kostela Sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor srdečně zve na **Diecézní pouť rodin**, která se koná v **neděli 14. května 2006**. Program od 12.30 hodin. V 15.00 hodin bude mše svatá – celebruje biskup František Václav Lobkowicz.

DVA KOSTELY MATKY TEREZY

V Indii byly poprvé zasvěceny dva nové kostely matce Tereze. Arcibiskup Vincenc Concessao posvětil 22. dubna nový kostel v New Delhi. Další kostel zasvěcený blahoslavené Tereze je v jižním státě Karnataka. Farnost Idraprastha je velice šťastná, že má kostel svěťice, kterou osobně zná a viděla. Matka Tereza je „symbolem Božího soucitu s nejhudšími z nejhudších“.

Liturgická čtení

Neděle 14. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 9,26–31
 Ž 22(21),26b–27.28+30ab.31c–32
 Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Jan 3,18–24
 Ev.: Jan 15,1–8
 Slovo na den: *Já ve vás.*

Pondělí 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,5–18
 Ž 115(113B),1–2.3–4.15–16
 Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,21–26
 Slovo na den: *Příbytek.*

Úterý 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řim 8,31b–39
 Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31
 Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 10,17–22
 Slovo na den: *Abyste vydali svědectví.*

Středa 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,1–6
 Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
 Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,1–8
 Slovo na den: *Nést ovoce.*

Čtvrtek 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 15,7–21
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9–11
 Slovo na den: *Abyste moje radost byla ve vás.*

Pátek 19. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,22–31
 Ž 57(56),8–9.10–12
 Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,12–17
 Slovo na den: *Příkázání.*

Sobota 20. 5. – nez. pam. sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského

(na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)
 1. čt.: Sk 16,1–10
 Ž 100(99),1–2.3.5
 Odp.: 1 (*Plesajte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,18–21
 Slovo na den: *Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 5.	PO 15. 5.	ÚT 16. 5.	ST 17. 5.	ČT 18. 5.	PÁ 19. 5.	SO 20. 5.
Antifona	518	518	1708	518	518	518	1722
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	518	518	1367	518	518	518	1723
Antifony	587	828	1368	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	587	591	1368	598	601	604	1724
Antifona k Zach. kantiku	588	591	1369	598	601	604	1320
Prosby	588	592	1711	598	601	604	1724
Záv. modlitba	588	592	1369	599	1372	605	1320
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	1713	599	602	605	608
Záv. modlitba	588	592	1369	599	602	605	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1369	517	517	517	517
Antifony	585	590	838	1371	868	884	609
Žalmy	808	823	838	1715	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	1371	600	603	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	1371	600	603	610
Prosby	586	590	594	1718	600	603	610
Záv. modlitba	588	588	592	1369	599	1372	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

**MAMINKA MARKÉTA
(Život matky Dona Boska)**

Teresio Bosco

Teresio Bosco, salesiánský kněz, profesor literatury a žurnalista, věnoval velkou část svého života studiu a publikacím o životě a díle Dona Boska. Proto nám v této knize může představit matku Markétu velmi živě a přitažlivě. Maminka Dona Boska je dar, s jehož objevováním jsme dosud neskončili. Díky ní se pevné duchovní otcovství Dona Boska harmonizovalo pochopením, pozorností a citem, které se rodí z mateřského srdce. A to je podstata salesiánského výchovného systému.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 168 stran, 155 Kč

KRONIKA OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE (1989-2005)

Sestavil Josef Pala

Kronika posledních patnácti let olomoucké arcidiecéze je příspěvkem k Roku diecéze. Pomůže trochu lépe poznat místní církve. Texty jsou doprovázeny barevnými fotografiemi, v závěru nechybí nezbytné přehledy a statistiky. Orientaci v textu usnadňuje abecední rejstřík článků. Vytisknuto na křídovém papíře. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc.

Váz., 164x232 mm, 152 stran, 100 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TEORETICKÁ FILOSOFIE

Vladimír Solovjov

Tři stati, na kterých Solovjov pracoval v letech 1897-1899, tvoří nedokončenou práci o teorii poznání. Theoria má představit svobodu při nazírání věčných idejí. Tyto stati, sjednocené pod jediným názvem Teoretická filosofie, představují kapitoly z rozsáhlého díla, které mělo být takto nazváno. Smrt roku 1900 ovšem Solovjovovi nedovolila tuto zamýšlenou objemnou práci dokončit.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, 120 stran, 111 Kč*

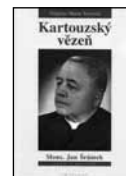
KARTOUZSKÝ VĚZEŇ

(Mons. Jan Šrámek - kněz a politik)

Virginie Marie Truzová

Monografie významné československé osobnosti - duchovní i politické - Mons. Jana Šrámka. Už od útlého mládí se rýsuje jeho zaujetí pro teologická studia, při nichž rozvíjí cyrilometodějskou tradici v oblasti kulturní i sociální. Jeho život, plný zvrátů, příkoří a útrap, ale i obětavosti, lásky k lidem, diplomacie i vítězství, je vzorem pro dnešek i zítřek.

*Ing. Pavel Sejkora - Trinitas,
váz., přebal, A5, 264 stran, 249 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasílelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.